

Redakcja Literacka
Autor: Zdzisław Pruss

47A
Dnia: 26.10.1969 r.
godz.: 16.00 - 16.10

RA
Gir

PORZADKI W SZAFIE

I

Szafa to jest rzecz dostojna
Szczególnie trzydrzwiowa
Szafa to nie miotła
z którą można tańcować
to nie garnek
który za ucho się wieszka
to nawet nie stół
który w końcu da się rozłożyć na zawołanie

- - -

Szafa to jest rzecz dostojna
jak angielski parlament
tej bryły nie ruszysz z posad
i żaden tu wiatr historii

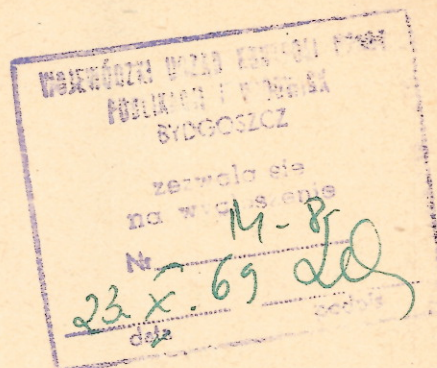
- - -

wciąż do niej podchodzisz
pokornie i boso

a ona

N I C

tylko stoi

4

II

na górnej półce - w kącie samym
filcowy kapelusz mego ojca
patrzę czy nie ma kurzu na nim
bo ojcu często ze łba się kurzyło
- - nie ma
patrzę czy nie ma tynku na nim
bo ojciec czasem głową mur przebijał
- - nie ma
patrzę czy nie ma wosku na nim
bo ojciec ponoć prosty był jak świeca
- - nie ma
patrzę czy nie ma na nim prochu
bo ojcu przecież wojna na głowę spadła
- - nie ma

jest tylko filo zielony
po bokach wytarty
i puste miejsce na głowę
wypchane legendą

i stoję zbaraniały
w szafy drzwiach otwartych
i we mnie
i w szafie
jednakowo ciemno

III

a tu pończochy mojej żony
i te z oczkami
i te jeszcze ślepe
którym nie dane było
ujrzeć świata tego zadziornego

pończochy mojej żony
i te z imienin
z Warszawy
z przeprosin
a wszystkie jak ta mgła
co wtedy przysłoniła mi oczy
a teraz opada wolno
do szuflady
- nie bój się nadal cię kocham
choć kochałbym więcej
gdyby^{wa} mógł kupić tobie
raz... pończochy z szewkiem
i takie grubsze ... na kilka miesięcy

... nie... nic nie mówiłem
to chyba drzwi od szafy
lekko zaskrzypiały

IV.

w szafie jest zawsze ciepła ciemność
noc z mołem
jako nocnym ptakiem
ale widzę wyraźnie jej twarz
markotną - w płaszczu który był za krótki
radosną - w szalu który był za długi
w każdym guziku
widzę jej źrenice
a w swetrze każdym włos
z ~~pochył~~ jej pochylonej nad drutami głowy

we wszystkim co jest moje
widzę jej twarz
zamkniętą w szafie jak w kaplicy

twarz

MATKI TROSKI CERUJACEJ

najpierw było
czarną oponozą
w której potykałem się z Logarytmami
staczałem bitwę pod Ortografią
i kruszyłem kopię
o twarde i miękkie znaki

potem - już po maturze
było całunem
w któ-ry owijałem swoje ciało
ścianane na kolokwiach

w końcu zaś - stało się
chorągwią mojej kapitulacji
choć i ty wywiesiłaś białą flagę - ślubną suknię
na znak poddania

a teraz wisi złożone starannie
i czeka . . .

/bo ja wiem na co/

- - moje czarne ubranie.

VI

tamtej szafy pysk świecący

tamta szafa wypasiona

w jej ~~wz~~ połysku człowiek ślepie

błądzi człowiek w non-ironach

maca futra z białej foki

wącha jedwab zagraniczny

tamta szafa pięciodrzwiowa

aż w zawiasach złotych skrzypi

w tamtej szafie tłok i przepych

nawet mole są jak pszczoły

pod bielizną forsa leży

w banknotach studolarowych

taka szafa to nie dla mnie

nie zazdrozczę jej nikomu

stoi w polu ... gdzieś ... za płotem

a ja chcę mieć szafę ... w domu

VII

Tyle się nazbierało tego
przez lata i przez jesienie
wszystko widzę od ~~pot~~^{dz}trzewki
i przez piękną bezsilność
opróżnionych kieszeni
przez ujmującą skromność
brudnego kołnierzyka
przez prawdomówność
dziurawej skarpety
żadna ciemność
nie obroni fasonów
które wyszły z mody
w każdym kłębku wełny
drzemie serce sprutego swetra

szafa mojej pamięci
otwarta na oścież
i widzę różne historie
czy bym chciał czy nie chciał
i nagle dłonie składam do oklasków
bo zobaczyłem ...
mola co z szafy wyleciał

VIII

w szafie mojej
nie ma wołnych wieszaków
te pozornie puste
są także zajęte

rozwiesiłem na nich dzisiaj
nadzieje
i wiarę w to wszystko

co w szafie mojej
niosą dni
następne